

Sygn. akt VP 433/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 września 2015 roku

Sąd Rejonowy / Okręgowy w Rybniku Wydział V

Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Capik-Pater

Sędziowie

Ławnicy:

Protokolant: Izabela Niedobbecka-Kępa

przy udziale ./.

po rozpoznaniu w dniu 22 września 2015 roku w Rybniku

sprawy z powództwa J. S.

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S.

o wynagrodzenie

1. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 761,80 euro (siedemset sześćdziesiąt jeden euro 80/100) tytułem wynagrodzenia za okres od 5 sierpnia 2013 roku do 16 sierpnia 2013 roku, wraz z odsetkami w wysokości wynikającej z prawa austriackiego jednakże nie wyższej niż każdorazowo określona zgodnie z przepisami prawa polskiego wysokość odsetek ustawowych, liczonych od dnia 10 września 2013 roku,
2. w pozostałej części powództwo oddala,
3. wyrokowi w pkt. 1 co do kwoty 761,80 euro (siedemset sześćdziesiąt jeden euro 80/100) nadaje rygor natychmiastowej wykonalności,
4. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 1.044 zł (tysiąc czterdzieści cztery złote) tytułem zwrotu kosztów procesu,
5. nakazuje pobranie od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Rybniku) kwoty 158 zł (sto pięćdziesiąt osiem złotych) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt V P 433/13

UZASADNIENIE

Powód J. S. w pozwie przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S. wniósł o zasądzenie od pozwanej kwoty 917,26 euro wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 10 września 2013 roku tytułem wynagrodzenia oraz kwoty 2663,43 euro tytułem uniemożliwienia przez pozwanego wykonywania pracy przez powoda, a także o zwrot kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony z dnia 31 lipca 2013 roku pozwana gwarantowała mu pracę za granicą. Jeszcze tego samego dnia na podstawie dokumentu przekazu powód udał się do Austrii do pracy na rzecz podmiotu współpracującego z pozwaną. Dnia 14 sierpnia 2013 roku podczas rozmowy telefonicznej z przełożonym R. K. powód odmówił wysłania do pracodawcy nieprawdziwej wiadomości dot. rzekomo otrzymanej zaliczki gotówkowej. Podczas rozmowy, przełożony poinformował powoda, iż nie będzie więcej wysyłany do pracy za granicą. Pozwana nie wypłaciła powodowi należnego wynagrodzenia. Powód dwukrotnie wzywał pozwaną do zapłaty, co jednakże okazało się tylko częściowo skuteczne. Pozwana kwestionowała ilość godzin przepracowanych przez powoda i wypłaciła mu ostatecznie wynagrodzenie w kwocie 481,44 euro, tj. w kwocie pomniejszonej o 917,26 euro. W wyniku powyższego, powód wypowiedział pozwanej umowę o pracę. Jednocześnie, zdaniem powoda, pozwana zgodnie z art. 81 k.p. winna wypłacić mu kwotę 2663,43 euro odpowiadającą kwocie za pozostały okres wynikający z dokumentu przekazu do pracy w Austrii. (vide k.2-5)

W odpowiedzi na pozew pozwana (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. wniosła o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powoda zwrotu kosztów procesu.

Uzasadniając odpowiedź pozwana przyznała okoliczności zawarcia umowy o pracę, jednakże podała, iż powód zatrudniony został od dnia 5 sierpnia 2013 roku, przy czym pierwszy miesiąc zatrudnienia określony został jako okres próbny w pełnym wymiarze czasu pracy za wynagrodzeniem w kwocie 8,53 euro/godz., a dopiero dalsze okresy jako praca na czas nieokreślony. Jednym z obowiązków powoda było przekazywanie do trzeciego dnia kolejnego miesiąca podpisanych wykazów godzin pracy. Wykazy stanowiły podstawę do rozliczenia wynagrodzenia. Powód był także uprawniony do otrzymania zryczałtowanych diet, z których miał uregulować należności za nocleg. Powód skorzystał z noclegu zaproponowanego przez pozwaną. W pierwszym tygodniu pracy powód wyraził zgodę na opłacenie noclegu przez pozwaną oraz potrącenie należności za nocleg z wynagrodzenia. Następnego tygodnia powód otrzymał od pozwanej zaliczkę wypłaconą do rąk innego pracownika P. K., który uregulował z niej należność za nocleg. Z uwagi na trudności w porozumieniu się z powodem w sprawie kosztów noclegu – powód nie chciał ich pokryć – pozwana wypowiedziała mu umowę o pracę w okresie próbnym podczas rozmowy telefonicznej w dniu 14 sierpnia 2013 roku. Mimo wezwań pozwanej, powód nie rozliczył się z przepracowanych godzin, wobec czego pozwana wypłaciła mu wynagrodzenie gwarancyjne wraz z dietami pomniejszone o wypłaconą zaliczkę na poczet noclegów. (vide k.37-38 verte)

Sąd ustalił, co następuje:

Dnia 31 lipca 2013 roku pozwana (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. zawarła z powodem J. S. umowę o pracę na czas nieokreślony od dnia 5 sierpnia 2013 roku w pełnym wymiarze czasu pracy, przy czym pierwszy miesiąc obowiązywania umowy miał być okresem próbnym. W okresie próbnym, stosunek pracy mógł zostać rozwiązany w każdym momencie przez każdą ze stron bez podania przyczyny.

Zgodnie z umową, powód miał świadczyć pracę w Austrii na rzecz innych niż pozwana podmiotów, w oparciu o tzw. leasing pracowniczy i za wynagrodzeniem podstawowym w kwocie 8,53 euro brutto/godz. Powód miał również otrzymywać dodatki do wynagrodzenia w formie zryczałtowanych diet. Rozliczenie wynagrodzenia miało odbywać się w oparciu o podpisane wykazy godzin, które powód winien przedstawić pozwanej do trzeciego dnia kolejnego miesiąca. Umowa stron nie przewidywała po stronie pozwanej obowiązku zapewnienia powodowi noclegu oraz jego opłacenia.

Powód został skierowany do pracy w (...), gdzie miał pracować w wymiarze 38,5 godz. tygodniowo za wynagrodzeniem w kwocie 11,53 euro brutto/godz. Powodowi przysługiwał również zwroty wydatków w kwocie 1,30 euro netto/godz. oraz zwrot wydatków za nocleg w kwocie 15 euro/dzień.

Dowód: umowa o pracę, informacja dotycząca przekazania – w aktach osobowych powoda; zeznania świadka R. K. k.98-99 verte; zeznania świadka D. T. k.99 verte-100; zeznania świadka W. S. k.119 verte-120 verte; przesłuchanie stron – powoda k.147-148

W swojej praktyce, pozwana proponuje pracownikom skorzystanie z zarezerwowanych przez nią noclegów. W miarę możliwości, w przypadku korzystania przez pracownika z tego noclegu, pozwana stara się go opłacić przelewem, a następnie rozliczyć z wynagrodzenia.

Dowód: zeznania świadka R. K. k.98-99 verte; zeznania świadka W. S. k.119 verte-120.

Pozwana poniosła koszty noclegów powoda w pierwszym tygodniu pracy w dniach 4-9 sierpnia 2013 roku w kwocie 125 euro.

Dowód: historia wiadomości sms k.47-48; rachunek k.50, zeznania świadka R. K. k.98-99 verte

W wiadomości SMS pracownik pozwanej R. K. wskazywał pracownikom pozwanej przebywającym w Austrii, w tym także powodowi, iż winni poprosić (także poprzez wiadomość SMS) pozwaną o wypłatę zaliczki w kwocie 105 euro, która miała zostać spożytkowana na koszty noclegu w drugim tygodniu pracy, bowiem koszty te należało uiścić na miejscu gotówką. Zaliczka miała zostać przelana na konto bankowe jednego z pracowników pozwanej w Austrii P. K.. Powód nie zwrócił się do pozwanej o wypłatę takiej zaliczki, jednakże skorzystał z zarezerwowanego noclegu. Dnia 14 sierpnia 2013 roku pozwana przelała na konto P. K. kwotę 420 euro (tyłem zaliczki dla 4 pracowników), obejmującą także zaliczkę przeznaczoną dla powoda. P. K. opłacił nocleg za wszystkich pracowników.

Dowód: historia wiadomości sms k.47-48; zeznania świadka R. K. k.98-99 verte; zeznania świadka D. T. k.99 verte-100; zeznania świadka W. S. k.119 verte-120; potwierdzenie przelewu k.49; rachunek k.50 verte; przesłuchanie stron – powoda k.147-148

Pracownik pozwanej R. K. w rozmowie telefonicznej w dniu 14 sierpnia 2013 roku wypowiedział powodowi umowę o pracę. Powód miał pracować jeszcze jeden dzień do końca tygodnia, tj. do dnia 16 sierpnia, bowiem 15 sierpnia jest dniem wolnym od pracy. Powodem wypowiedzenia był brak porozumienia pozwanej i powoda w zakresie płatności za noclegi na terenie Austrii. Pozwana twierdziła, iż powód korzystał z zapewnionych i opłaconych przez nią noclegów, za które nie zwrócił należności.

Dowód: zeznania świadka R. K. k.98-99 verte

W wiadomości SMS z 16 września 2013 roku pozwana zwracał się do powoda o przedstawienie wykazu przepracowanych godzin.

Dowód: historia wiadomości sms k.46

Powód nie przekazał pozwanej potwierdzonego wykazu godzin, a co do przepracowanego czasu złożył jedynie ustne oświadczenie. Pozwana co do zasady wymaga przedłożenia podpisanego wykazu w celu sporządzenia miesięcznej karty ewidencji czasu pracy i wypłaty wynagrodzenia na tej podstawie. Jednakże, w swojej praktyce, w przypadku braku wykazu, pozwana przeprowadza próbne wyliczenie godzin i przedstawia je pracownikowi do potwierdzenia.

Dowód: zeznania świadka R. K. k.98-99 verte; miesięczne karty ewidencji czasu pracy P. T., W. S. wraz z rozliczeniem wynagrodzenia oraz potwierdzonymi wykazami godzin k.156-167; przesłuchanie stron – powoda k.147-148.

Pozwana przedstawiła powodowi próbne wyliczenie należności za sierpień 2013 roku na łączną kwotę 947,60 euro netto. Kwota ta została wyliczona jako wynagrodzenie w kwocie 1086,13 euro brutto (= 94,2 godz. x 11,53 euro/godz.) powiększone o dietę za noclegi w kwocie 135 euro netto (= 9 noclegów x 15 euro/nocleg), a także dodatek za koszty przejazdów w kwocie 123,40 euro netto (= 94,2 godz. x 1,31 euro/godz.), dopłatę w kwocie 54,17 euro netto (= 54,17 x 1 euro) oraz pomniejszone o składkę na ubezpieczenie oraz zaliczkę na podatek w kwocie 221,10 euro, wraz z potrąceniem pobranej zaliczki gotówkowej w kwocie 230 euro.

Dowód: rozliczenie wynagrodzenia k.18; druk L16 wraz z tłumaczeniem k.105-106 verte.

Powód kwestionował rozliczenie w zakresie zaliczki za nocleg, w związku z czym pozwana uznała rozliczenie za niepotwierdzone w całości.

Dowód: zeznania świadka R. K. k.98-99 verte

Pismem z dnia 20 września 2013 roku pozwana poinformowała powoda o wstrzymaniu wynagrodzenia oraz zwróciła się o kontakt wskazując, iż jego brak oznaczać będzie akceptację rozliczenia wynagrodzenia w oparciu o stawkę podstawową bez dodatków.

Pismem z dnia 21 września 2013 roku powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 1177,60 euro tytułem należnego wynagrodzenia. Jednocześnie, powód zaznaczył, iż nie pobierał od pozwanej żadnej zaliczki. Wezwanie okazało się bezskuteczne, w odpowiedzi pozwana wezwała powoda do przedłożenia potwierdzonych przez pracodawcę-użytkownika liczby godzin. W dalszej korespondencji strony pottrzymały swoje stanowiska.

Dowód: pisma pozwanej z dnia 20 i 25 września oraz 3 października 2013 roku, wezwania do zapłaty z dnia 21 oraz 27 września 2013 roku oraz dalsza korespondencja stron – w aktach osobowych powoda

Wyplacone powodowi w dniu 10 października 2013 roku wynagrodzenie w kwocie 481,44 euro obejmowało: wynagrodzenie w zasadnicze w kwocie 591,13 euro brutto (= 69,3 godz. x 8,53 euro/godz.); dietę za noclegi w kwocie 120 euro netto (= 8 noclegów x 15 euro/nocleg); dodatek za koszty przejazdu w kwocie 90,09 euro netto (= 69,3 godz. x 1,30 euro/godz.); dopłatę w kwocie 65,68 euro netto (= 7,7 x 8,53 euro); potrącenie za ubezpieczenie i podatek w kwocie 155,46 euro oraz potrącenie za koszty noclegów w kwocie 230 euro.

Dowód: potwierdzenie przelewu k.17; rozliczenie k.59

Pismem z dnia 16 października 2013 roku powód skierował do pozwanej oświadczenie o wypowiedzeniu umowy o pracę z zachowaniem dwutygodniowego okresu wypowiedzenia. Jednocześnie, powód wskazał, iż wypowiedzenie ma miejsce z winy pracodawcy i z powodu ciężkiego naruszenia przez niego podstawowych obowiązków, tj. braku terminowej wypłaty wynagrodzenia.

Dowód: pismo powoda z dnia 16 października 2013 roku – w aktach osobowych

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie zgromadzonych i powołanych wyżej dowodów z dokumentów oraz w oparciu o dowód z zeznań świadków R. K., D. T. oraz W. S., a także co do zasady w oparciu o dowód z przesłuchania powoda.

Sąd nie dał wiary przesłuchaniu powoda w zakresie w jakim powód twierdził, iż pozwana zobowiązała się do samodzielnego pokrycia kosztów noclegu, a także, iż nie odebrał rozmowy telefonicznej z dnia 14 sierpnia 2013 roku jako zwolnienia z pracy. Okoliczności zobowiązania się pozwanej do opłacenia noclegów nie potwierdzają inne dowody dopuszczone w sprawie, a w szczególności umowa o pracę zawarta między stronami, czy też informacja o przekazaniu do pracy w Austrii. Nadto, rzekome subiektywne odczucie powoda co do charakteru rozmowy z dnia 14 sierpnia 2013 roku stoi w sprzeczności ze spójną i rzeczową relacją świadka R. K., wskazującego, iż umowa powoda została wypowiedziana w trakcie ww. rozmowy telefonicznej. Przesłuchanie prezesa zarządu pozwanej B. T. (vide k.148-148 verte) – słuchanego za pozwaną – nie przyczyniło się do ustalenia stanu faktycznego sprawy, bowiem jak wskazał sam słuchany, w spornym okresie przebywał na intensywnym leczeniu, a okoliczności sprawy zna jedynie z relacji pozostałych pracowników pozwanej.

Jednocześnie, Sąd nie dał wiary przedłożonemu przez pozwaną dokumentowi KW (vide k.16), w którym stwierdzono, iż pozwana wypłaciła powodowi w gotówce zaliczkę w kwocie 230 euro, bowiem stoi to w oczywistej sprzeczności z pozostałymi dowodami przeprowadzonymi przez Sąd wskazującymi, iż powód nigdy nie utrzymał gotówkowej zaliczki.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na częściowe uwzględnienie.

Pozwana kwestionowała zasadność oraz wysokość roszczenia dochodzonego przez powoda wskazując, iż całość należności za pracę powoda w Austrii została wypłacona w dniu 10 października 2013 roku.

Jak stanowi art. 8 ust. 2 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) Nr 593/2008 z dnia 17 czerwca 2008 r. w sprawie prawa właściwego dla zobowiązań umownych – Rzym I (Dz.U.UE.L.2008.177.6) w zakresie, w jakim strony nie dokonały wyboru prawa właściwego dla indywidualnej umowy o pracę, umowa podlega prawu państwa, w którym lub – gdy takiego brak z którego pracownik zazwyczaj świadczy pracę w wykonaniu umowy. Za zmianę państwa, w którym zazwyczaj świadczona jest praca, nie uważa się tymczasowego zatrudnienia w innym państwie.

W sprawie zastosowanie znajdzie austriackie prawo materialne, bowiem strony nie dokonały wyboru prawa, a powód miał świadczyć pracę na terenie Austrii na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony – docelowo.

Wg prawa austriackiego oraz obowiązującego powoda zbiorowego układu pracy dot. leasingu pracowników, stosunek pracy zawarty na okres próbny może zostać rozwiązany przez każdą ze stron w każdym momencie bez zachowania okresu wypowiedzenia (§ 1158 ust. 2 austriackiego k.c., art. IV ust. 1 zbiorowego układu pracy k.122). Przepisy nie przewidują formy wypowiedzenia, umowa powoda mogła zatem zostać wypowiedziana w każdy sposób, tj. słownie, pisemnie, bądź przez SMS.

Wypowiedzenie umowy dokonane przez powoda pismem z dnia 16 października 2013 roku jest nieskuteczne, bowiem pozwana już wcześniej podczas rozmowy telefonicznej w dniu 14 sierpnia 2013 roku wypowiedziała umowę powodowi. Nadto, Sąd zwraca uwagę, iż treść dokumentu wypowiedzenia przedłożonego przez powoda w toku postępowania jest różna od treści dokumentu otrzymanego przez pozwaną (vide k.8 i 55 oraz akta osobowe powoda).

Zgodnie z prawem austriackim wynagrodzenie obliczane na podstawie godzin, ilości lub indywidualnych prac należy wypłacić za już wykonane usługi na koniec każdego tygodnia kalendarzowego. W każdym przypadku należy wypłacić wypracowane wynagrodzenie wraz z zakończeniem stosunku pracy (§ 1154 ust. 2 i 3 austriackiego k.c.; art. IV ust. 1 zbiorowego układu pracy k.122).

Co do wysokości wynagrodzenia za pracę należnego powodowi, Sąd wskazuje, iż przedstawione przez pozwaną drugie wyliczenia wynagrodzenia opiewające na niższą kwotę jest niezasadne z uwagi na bezpodstawne obniżenie liczby przepracowanych godzin, a także obniżenie stawki godzinowej. Wobec kwestionowania przez powoda pierwszego rozliczenia przedstawionego przez pozwaną (jako propozycja akceptacji ilości rzeczywiście przepracowanych godzin) jedynie w zakresie potrącenia zaliczki za nocleg, uznać należy, iż powód zgodził się na propozycję pozwanej co do pozostałych pozycji zawartych w rozliczeniu, tj. wynagrodzenia w kwocie 1086,13 euro brutto; diety za noclegi w kwocie 135 euro; dodatku za koszty przejazdów w kwocie 123,40 euro; dopłaty w kwocie 54,17 euro oraz potrącenia na ubezpieczenie oraz podatek w kwocie 221,10 euro. Strony zaakceptowały zatem wynagrodzenie powoda po potrąceniach na ubezpieczenie oraz podatek w kwocie 1177,60 euro netto – taka kwota winna zostać wypłacona powodowi. Do rozważenia pozostała jedynie zasadność potrącenie „zaliczki” – kosztów noclegów w kwocie 230 euro.

Zgodnie z art. 9 ust. 1 Rozporządzenia Rzym I przepisy wymuszające swoje zastosowanie to przepisy, których przestrzeganie uważane jest przez państwo za tak istotny element ochrony jego interesów publicznych, takich jak organizacja polityczna, społeczna lub gospodarcza, że znajdują one zastosowanie do stanów faktycznych objętych ich zakresem bez względu na to, jakie prawo jest właściwe dla umowy zgodnie z niniejszym rozporządzeniem. Ust. 2 powyższego artykułu stanowi, iż rozporządzenie nie narusza stosowania przepisów wymuszających swoje zastosowanie państwa sądu orzekającego.

Nadto, na mocy art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 4 lutego 2011 r. Prawo prywatne międzynarodowe (Dz.U. z 2011 r., Nr 80 poz. 432) wskazanie prawa obcego nie wyłącza zastosowania tych przepisów prawa polskiego, z których treści lub

celów w sposób niewątpliwy wynika, że regulują one podlegający ocenie stosunek prawny bez względu na to, jakiemu prawu on podlega.

Przepisy zawarte w rozdziale II działu trzeciego Kodeksu pracy dotyczą ochrony wynagrodzenia za pracę i mają charakter bezwzględnie obowiązujących norm. Artykuł 87 k.p. jest jednym z tych przepisów, które tworzą zasady rządzące ochroną wynagrodzenia pracownika (zob. wyr. Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 1996 r., I PRN 32/96, LEX nr 328075).

Art. 87 § 1 k.p. stanowi, iż z wynagrodzenia za pracę – po odliczeniu składek na ubezpieczenia społeczne oraz zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych – podlegają potrąceniu tylko następujące należności: sumy egzekwowane na mocy tytułów wykonawczych na zaspokojenie świadczeń alimentacyjnych (pkt 1); sumy egzekwowane na mocy tytułów wykonawczych na pokrycie należności innych niż świadczenia alimentacyjne (pkt 2); zaliczki pieniężne udzielone pracownikowi (pkt 3) oraz kary pieniężne przewidziane w art. 108 (pkt 4).

Jak wskazuje orzecznictwo Sądu Najwyższego zakład pracy może potrącać bez zgody pracownika tylko ściśle określone należności wymienione wyczerpująco w art. 87 § 1 k.p. (zob. wyr. Sądu Najwyższego z dnia 11 czerwca 1980 r., I PR 43/80, PiZS 1982/1/46). Wyrażenie przez pracownika, bez zachowania formy pisemnej, zgody na dokonywanie potrąceń z wynagrodzenia za pracę innych należności niż wymienione w art. 87 § 1 i 7 KP jest nieważne (art. 58 § 1 KC w związku z art. 91 i 300 KP) (zob. wyr. Sądu Najwyższego z dnia 1 października 1998 r., I PKN 366/98, OSNP 1999/21/684).

Sąd orzekający podziela powyższe stanowisko Sądu Najwyższego. Nadto, w ocenie tut. Sądu przepis art. 87 k.p. jest również przepisem wymuszającym swoje zastosowanie, bowiem wprowadza w systemie prawa polskiego bezwzględną ochronę wynagrodzenia pracownika. Przestrzeganie ograniczeń możliwości potrąceń z wynagrodzenia pracownika stanowi tak istotny element ochrony interesów publicznych państwa polskiego, a w szczególności jego organizacji społecznej i gospodarczej, że art. 87 k.p. znajduje zastosowanie do stanów faktycznych objętych jego zakresem bez względu na to, jakie prawo jest właściwe dla umowy o pracę zgodnie z Rozporządzeniem Rzym I.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy, wskazać należy, iż powszechną praktyką pracodawców kierujących swoich pracowników do pracy za granicą jest zapewnienie tym pracownikom możliwości skorzystania z zarezerwowanego wcześniej dla wszystkich pracowników noclegów. W przypadku braku jednoznacznego zobowiązania się pracodawcy do wyłącznego ponoszenia kosztów noclegów pracowników, to właśnie pracownik powinien ponieść te koszty, w szczególności, jeżeli pracodawcy wypłaca pracownikowi zryczałtowane diety obejmujące także koszty noclegów. Powód winien zatem ponieść koszty swoich noclegów w kwocie 230 euro pokryte tymczasowo przez pozwaną.

Jednakże, potrącenie przez pozwaną z wynagrodzenia powoda kwoty 230 euro tytułem „pobranej zaliczki” jest bezzasadne. Mimo, iż powód rzeczywiście skorzystał z noclegów zarezerwowanych przez pozwaną w dwóch obiektach w kwocie 125 euro oraz 105 euro oraz winien zwrócić pozwanej wyłożoną przez nią kwotę 230 euro, powód nie wyraził pisemnej zgody na potrącenie z jego wynagrodzenia jakiegokolwiek kwoty. Nadto, pozwana de facto nie wypłaciła powodowi wskazanej zaliczki. Kwota 125 euro tytułem pierwszego noclegu została uiszczona przez pozwaną bezpośrednio wynajmującemu pokoje noclegowe, a kwota 105 euro została przekazana innemu pracownikowi pozwanej P. K..

W konsekwencji, przyjmując, iż powodowi po potrąceniach na ubezpieczenie oraz podatek przysługiwało od pozwanej wynagrodzenie w kwocie 1177,60 euro netto za 94,2 godz. pracy (jak w propozycji rozliczenia godzin pracy powoda wraz z dodatkami oraz ww. potrąceniem na ubezpieczenie i podatek, w zakresie którego powód nie kwestionował propozycji rozliczenia) oraz ustalając, iż dokonane przez pozwaną potrącenie kwoty 230 euro tytułem opłaconych przez nią noclegów powoda jest bezzasadne, oraz iż pozwana wypłaciła powodowi wynagrodzenie netto w kwocie 481,44 euro, konieczne stało się wyliczenie wynagrodzenia jakie pozwana winna wypłacić powodowi za nieuwzględnione godziny pracy, a także wynagrodzenia za godziny uwzględnione, wobec których pozwana zastosowała obniżoną stawkę wynagrodzenia wraz z należnymi dodatkami. Jednocześnie, Sąd orzekający wskazuje, iż

w sprawie znajduje zastosowanie zasada wyrażona w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 7 sierpnia 2001 r., III ZP 13/01, iż sąd pracy, zasądzając wynagrodzenie za pracę, nie odlicza od tego wynagrodzenia zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych oraz składek na ubezpieczenie społeczne (OSNP 2002/2/35, Prok.i Pr.-wkl. 2002/2/42, OSNP-wkl. 2001/18/1, Biul.SN 2001/8/3, Pr.Pracy 2001/11/35, M.Prawn. 2002/6/272, M.Prawn. 2001/19/957, M.Prawn. 2002/24/1146).

Wg pierwotnego wyliczenia powodowi należało się wynagrodzenie w łącznej kwocie 1398,70 euro brutto, na które składało się: wynagrodzenie w kwocie 1086,13 euro brutto (= 94,2 godz. x 11,53 euro/godz.); dietę za noclegi w kwocie 135 euro (= 9 noclegów x 15 euro/nocleg); dodatek za koszty przejazdów w kwocie 123,40 euro (= 94,2 godz. x 1,31 euro/godz.); dopłatę w kwocie 54,17 euro (= 54,17 x 1 euro). Pozwana ostatecznie uwzględniła wynagrodzenie powoda w łącznej kwocie 866,90 euro brutto, na którą składało się: wynagrodzenie w kwocie 591,13 euro brutto (= 69,3 godz. x 8,53 euro/godz.); dietę za noclegi w kwocie 120 euro (= 8 noclegów x 15 euro/nocleg); dodatek za koszty przejazdu w kwocie 90,09 euro (= 69,3 godz. x 1,30 euro/godz.); dopłatę w kwocie 65,68 euro (= 7,7 x 8,53 euro). Różnica pomiędzy wynagrodzeniem należnym a wynagrodzeniem przyznanym wyniosła 531,80 euro brutto. Do powyższej kwoty należy doliczyć kwotę 230 euro, którą pozwana bezpodstawnie obciążyła powoda tytułem zaliczki – kosztów noclegów. Powodowi należy się zatem od pozwanej kwota 761,80 euro.

Co do roszczeń powoda o odszkodowanie z tytułu uniemożliwienia przez pozwaną wykonywania pracy, wskazać należy, iż powód wywodzi swoje roszczenia z polskiego Kodeksu pracy, natomiast do umowy zastosowanie znajduje austriackie prawo materialne. Nawet jeżeli prawo austriackie przewiduje możliwość odszkodowania z ww. tytułu, w wyniku wypowiedzenia umowy dokonanego przez pozwaną powód zakończył pracę z dniem 16 sierpnia 2013 roku. Powodowi nie należy się zatem odszkodowanie, bowiem od dnia 17 sierpnia 2013 roku nie pozostawał z pozwaną w stosunku pracy.

Mając na uwadze powyższe ustalenia faktyczne oraz rozważania prawne, na podstawie przywołanych przepisów, Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 761,80 euro tytułem wynagrodzenia za okres od 5 do 16 sierpnia 2013 roku wraz z odsetkami w wysokości wynikającej z prawa austriackiego, jednakże nie wyższej niż każdorazowo określona zgodnie z przepisami prawa polskiego wysokości odsetek ustawowych liczonych od dnia 10 września 2013 roku, o czym orzeczono w pkt 1 sentencji. Sąd wskazuje, iż wysokość odsetek za zwłokę w prawie austriackim ustala się w określonej wysokości punktów procentowych ponad stawkę stopy bazowej, tzw. Basiszinssatz. Zgodnie z § 1000 austriackiego k.c. odsetki wynoszą 4 punkty procentowe ponad bazową stopę odsetkową. Stopa bazowa ustalana jest przez Narodowy Bank Austrii i od dnia 8 maja 2013 roku wynosi -0,12%. Jednocześnie, wysokość zasądzonych odsetek nie może każdorazowo przekroczyć wysokości ustawowych odsetek określonych w prawie polskim, bowiem orzeczenia odsetek w takiej wysokości domagał się powód.

W pozostałej części należało oddalić powództwo, o czym orzeczono w pkt 2 sentencji.

Wyrokowi w pkt 1 co do kwoty 761,80 euro nadano rygor natychmiastowej wykonalności zgodnie z art. 477² § 1 zd. pierwsze k.p.c., o czym orzeczono w pkt 3 sentencji.

O kosztach procesu orzeczono w pkt 4, zasądzając od powoda na rzecz pozwanej kwotę 1044 zł. Zgodnie z art. 100 k.p.c. w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczącej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. Powód wygrał z pozwaną spór jedynie w 21% [= 761,80 euro / (917,26 euro + 2663,43 euro)]. Suma kosztów sądowych poniesionych przez strony wynosi 3600 zł (powód – 1800 zł tytułem zastępstwa adwokackiego, pozwana – 1800 zł tytułem zastępstwa adwokackiego). Pozwana powinna ponieść koszty procesu w kwocie 756 zł (= 3600 zł x 21%), a powód w kwocie 2844 zł (= 3600 zł x 79%). Powód winien zatem zwrócić pozwanej koszty w kwocie 1044 zł (= 1800 zł – 756 zł), tytułem zwrotu części wynagrodzenia pełnomocnika w kwocie 1800 zł ustalonego zgodnie z § 6 pkt 5 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w

sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. z 2013 r., poz. 461 j.t.)

W pkt 5 sentencji, na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 98 k.p.c., Sąd nakazał pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Rybniku) kwotę 158 zł tytułem części opłaty sądowej od pozwu, od uiszczenia której powód był zwolniony. Kwota 158 zł stanowi 21% opłaty określonej zgodnie z art. 13 ustawy o kosztach w sprawach cywilnych, bowiem opłata wynosić powinna 5% orzeczonego świadczenia, nie mniej niż 30 zł [= 5% x 21% x (3910,92 zł + 11.124,08 zł)].